

Το Αρχιεπισκοπικό Ζήτημα (1900-1910) ως έκφραση του Ενωτικού Κινήματος: Η Βρετανική Θεώρηση (μέρος 3ο)

/ [Επιστήμες, Τέχνες & Πολιτισμός](#)

Β. Οι βασικοί πρωταγωνιστές του Αρχιεπισκοπικού Ζητήματος και της «Ένωσης»

Όταν στις 9 Μαΐου του 1900 (π.η.) απεβίωσε ο Αρχιεπίσκοπος Σωφρόνιος, λίγοι θα πίστευαν ότι ο διάδοχός του θα ανέβαινε στον αρχιεπισκοπικό θρόνο δέκα ολόκληρα χρόνια αργότερα. Αυτή η ταραχώδης περίοδος που μεσολάβησε μέχρι την εκλογή του νέου αρχιεπισκόπου – αρκετά έντονη κατά περιόδους – κατά την οποία κυριάρχησε η διαμάχη μεταξύ των δύο διεκδικητών του αρχιεπισκοπικού θρόνου, έγινε ευρέως γνωστή ως το Αρχιεπισκοπικό Ζήτημα.

Σύμφωνα με τον εκκλησιαστικό νόμο, ο επίσκοπος Πάφου, ως ο πρώτος τη τάξει ανάμεσα στους ιεράρχες και προεδρεύων της Συνόδου, αναλάμβανε (προσωρινά) το ρόλο του τοποτηρητή του αρχιεπισκοπικού θρόνου, μέχρι να εκλεγεί ο νέος αρχιεπίσκοπος[50]. Στην περίπτωση αυτή όμως, ο επίσκοπος Πάφου, είχε πεθάνει ένα χρόνο ενωρίτερα και διάδοχός του δεν είχε ακόμη εκλεγεί[51]. Η κατάσταση έγινε ακόμη πιο περίπλοκη όταν τα δύο εναπομείναντα και με δικαίωμα εκλογής μέλη της Ιεράς Συνόδου αξίωναν τον αρχιεπισκοπικό θρόνο. Αφού και οι δύο είχαν το ίδιο όνομα (Κύριλλος), οι πιστοί αναφέρονταν σε αυτούς χρησιμοποιώντας παρώνυμα, τα οποία σχετίζονταν με τη σωματική διάπλασή τους: «Κυριλλάτσος»

για τον Κύριλλο Παπαδόπουλο, επίσκοπο Κιτίου και «Κυριλλούδιν» για τον Κύριλλο Βασιλείου, επίσκοπο Κυρηναίας[52]. [\(περισσότερα...\)](#)